

Miroslav Milinović

PET PJESAMA

Na put

Mene su i ptice na ovaj put zvale.
Preko rijeka, gora sad je meni proći
kroz noći i dane, kroz dane i noći
i predjele neke mrtvim snom zaspale.
Mene su i ptice na ovaj put zvale.

Mene čeka zemlja što u suncu zlati
i nebo najplavlje s pticama u letu.
Što sam izgubio, opet ću imati.
Zatravit ću tugu, zaliječiti sjetu.
Mene čeka zemlja što u suncu zlati.

Mene srce vuče, mene zvijezda vodi.
Zvijeri put mi krče, ja jašem jelene.
Ribe me slušaju iz vode zelene.
Svugdje su mi staze, kudgod dođem brodi.
Mene srce vuče, mene zvijezda vodi.

Kuća koje nema

Te kuće kao ni tvog prošlog života nema,
al ti joj čuješ vrata kako u suton škripe.
Još žuto cvijeće raste u loncima sred
trijema,
u dvorištu opojno mirišu stare lipe.

Za davno istrulim stolom otac i majka
sjede,
mladi i ozareni od ljubavi za tebe.
Udara sat što te je umio do povede
u san sladak u kojem srce ne drhti, ne zebe.

Noć

Noć je od hitre tame, noć je od sporih
svitaca,
noć je od krila leptirskih, noć je od mirisa
zemljinih.
Sele je vjetar, oblaci, raznose mali je
šišmiši,
ostakljuju je i zvijezde i tamni rani mjeseci.

Noć je od ruža uvelih, doć je od uzdaha
staračkih.

Noć je od kasnih svjetala, noć je od
glasova umrlih.

U srca naša ulazi, u ušima nam romori,
oči nam sklapa. Noć, o noć ko voda
vječnosti šumori.

Znakovi ljeta

Po čemu znamo da je opet počelo ljeto?
Živa je zvijezda prošla pored nebeske
straže.

Drvo je poludjelo nakon sna za drvetom.
Voda je potekla vodi pa se po gori traže.
Po tome, eto, znamo da je počelo ljeto.

Zazivanje proljeća

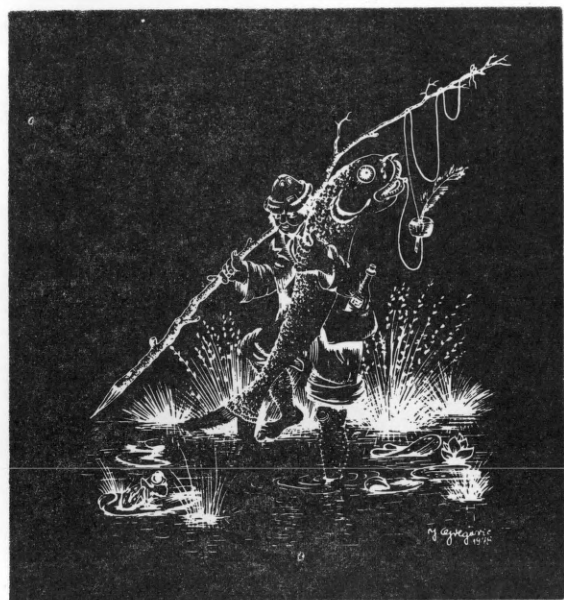
Oglasi se, proljeće, u meni se oglasi!
Ja slušam kako srce pomamno već mi
kuca.

Ti doba mladih želja, blaženo, sretno da si,
kad prvi pup iz grane staroga debla puca.

Općini me, proljeće, još jednom me općini!
Vedrinom i ljubavlju ti me opet obdari.
Sa mene čini zime, uroke smrti skini.
Dajem se cio tebi! Ti mnome gospodari!

(Josip Gregurić)

(Josip Gregurić)